

Китоби Дониёл — яксаду наваду ҳафтум

Пайдарҳамкушоии нубувватӣ: гирдовариҳои дуҷуми Масеҳ ва нақши эсхатологии Ислоҳ дар ривояти Ваҳй

Jeff Pippenger

2024-04-29

Ҳоло мо муайян месозем, ки яке аз воқеаҳои, ки бо ҳафт раъд ифода шудаанд, кори Масеҳ аст дар бори дуҷум чамъ овардани қавми Худ, ки Ё ба анҷом додани он дар моҳи июли соли 2023 оғоз намуд. Таърихи миллери муайян месозад, ки ин кор бо ҷанги Ислоҳ ҳамчун заминаи паём ба анҷом мерасад.

Пайём — ин Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш кушода мегардад, аммо он пайём ба воситаи пайёми воҳи сеюм бурда мешавад (дар ҷаҳорҷӯби он ҷой дода шудааст). Ҳамон замоне ки Худованд дар соли 1849 дасти Худро бори дуҷум дароз мекард, хоҳар Уайт дар бораи тақони халқҳои ҳашмигин, ки рамзи Ислоҳ аст, изҳори назар мекард.

«16 декабри соли 1848, Худованд ба ман манзарае аз тақон хӯрдани қувваҳои осмонро нишон дод. Ман дидам, ки вақте Худованд, ҳангоми додани аломатҳои сабтшуда аз ҷониби Матто, Марқус ва Луқо, “осмон” гуфт, Ё осмонро дар назар дошт, ва вақте “замин” гуфт, заминро дар назар дошт. Қувваҳои осмон офтоб, моҳ ва ситорагон мебошанд. Онҳо дар осмонҳо ҳукмронӣ мекунанд. Қувваҳои замин онҳоянд, ки бар замин ҳукмронӣ мекунанд. Қувваҳои осмон бо овози Худо тақон хоҳанд хӯрд. Он гоҳ офтоб, моҳ ва ситорагон аз ҷойҳои худ ба ҳаракат дароварда хоҳанд шуд. Онҳо аз байн нахоҳанд рафт, балки бо овози Худо тақон хоҳанд хӯрд.»

«Абрҳои тира ва сангин боло омада, ба ҳам бархӯрданд. Фазо ҷудо шуда, ба ақиб печид; он гоҳ мо метавонистем аз миёни фазои кушода дар Орион ба боло назар афканем, ки аз он ҷо овози Худо меомад. Шаҳри Муқаддас аз тариқи ҳамон фазои кушода фуруд хоҳад омад. Ман дидам, ки қудратҳои замин ҳоло ба ларза оварда мешаванд ва воқеаҳо ба тартиб ба амал меоянд. Ҷанг, ва овозаҳои ҷанг, шамшер, қатъӣ ва вабо аввал қудратҳои заминро ба ларза меоранд; сипас овози Худо офтоб, моҳ ва ситорагонро, ва инчунин ин заминро, ба ларза хоҳад овард. Ман дидам, ки ба ларза омадани қудратҳо дар Аврупо, ҷунон ки баъзеҳо таълим медиҳанд, ба ларза омадани қудратҳои осмон нест, балки он ба ларза омадани халқҳои ҳашмигин аст». Early Writings, 41.

Таърихшиносон тасдиқ мекунанд, ки он ҷи дар соли 1848 миллатҳои Аврупо ба ларза меовард, ғайроти лашкарҳои Ислоҳ буд; зеро аз ҷиҳати нубувватӣ онҳо ҳамчун қуввае рамзгӯзорӣ шудаанд, ки миллатҳоро ба ҳашм меоварад. Дар шохидии аввал ба он ки Худованд дасти Худро бори дуҷум дар таърихи солҳои 1840 то 1844 дароз кард, паёми Нидои Нимашаб ба ҷамъомади урдугоҳии Эксетер расид. Аз он ҷо то 22 октябри соли 1844 ин паём саросари соҳили шарқии Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ҷун мавҷи азими баҳр фаро гирифт. Он ҳаракат ба воситаи вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим намунаи пешақӣ

ёфта буд, ва ин харе буд, ки Масеҳро ба Ерусалим мебурд.

Паёми Нидои Нимашаб тамоми паёми нубуввати Ваҳйи Исои Масеҳро намоёндагӣ мекунад, аммо он Ваҳй дар заминаи Исломи войи сеюм қарор дода шудааст, ки халқхоро ба ҳашм меоварад, зеро маҳз Ислом он паёмро мебарад, ки Ваҳйи Исои Масеҳ аст. Исо Шери сибти Яҳудо аст, ва Ё бо паёми «хар» пайваста аст.

Яҳудо, туро бародаронат ситоиш хоҳанд кард; дасти ту бар гардани душманонат хоҳад буд; писарони падарат пеши ту сачда хоҳанд кард. Яҳудо — бачаи шер аст: аз шикор, эй писари ман, ту боло баромадай; ё ҳам шуд, чун шер ва чун шери пир хобид; кист, ки ўро барангезонад? Асои подшоҳӣ аз Яҳудо дур нахоҳад шуд, ва на қонунгузор аз миёни пойҳои ё, то даме ки Шилоҳ биёяд; ва итоати қавмҳо аз онӣ ё хоҳад буд. Кураки худро ба ток мебандад, ва баччаи мода-ҳимори худро ба токи баргузида; либосҳои худро дар шароб шуст, ва чомаҳои худро дар хуни ангур. Чашмонаш аз шароб сурх хоҳад буд, ва дандонҳояш аз шир сафед. Ҳастӣ 49:8–12.

Маҳз ба воситаи Яҳудо «чамъ омадани қавмҳо» ба анҷом мерасад. Масеҳ, ҳамчун Яҳудо, ҳамчунин «Ток» аст, ва «токи баргузида» ба «қурраи хар» баста шудааст. «Либосҳои» Ё дар «шароб», ки «хуни ангур» буд, шуста шудаанд. Масеҳ рехтани хуни Худро аз Ҷатсамонӣ оғоз намуд, он гоҳ ки араки Ё хун гардид, ва Ҷатсамонӣ маънои «ҷархушти зайтун»-ро дорад. Аз Ҷатсамонӣ то салиб Ё хуни гаронбаҳои Худро рехт, то ки ҳамаи одамонро назди Худ чамъ оварад.

Ҳоло довариини ин ҷаҳон аст; ҳоло мирзаи ин ҷаҳон берун андохта хоҳад шуд. Ва Ман, агар аз замин боло бардошта шавам, ҳамаро назди Худ хоҳам кашид. Ё инро гуфт, то нишон диҳад, ки бо ҷӣ гуна марг хоҳад мурд. Юҳанно 12:31–33.

Кори Масеҳ дар ҷалб намудани ҳамаи одамон ба сӯи Худ аз ду марҳила иборат аст, зеро Ё нахуст «рондашудагони Исроил»-ро чамъ меоварад ва сипас онҳоро ҳамчун байрақе ба кор мебарад, то галаи дигари Худро ҷалб намояд.

Ман ҷӯпони неқӯ ҳастам, ва гӯсфандони Худро мешиносам, ва аз онӣ Ман Маро мешиносанд. Чунон ки Падар Маро мешиносад, Ман низ Падарро мешиносам; ва чони Худро барои гӯсфандон мегузорам. Ва гӯсфандони дигаре низ дорам, ки аз ин оғил нестанд: онҳоро низ бояд биёрам, ва онҳо овози Маро хоҳанд шунид; ва як рама ва як ҷӯпон хоҳад буд. Юҳанно 10:14–16.

Як саду чилу ҷаҳор ҳазор ҳамон «гӯсфандон» ҳастанд, ки Ёро мешиносанд. «Гӯсфандони дигар» рамаи Ё мебошанд, ки ҳангоми дидан ва шунидани аломат аз Бобил берун меоянд. Пеш аз он ки Ё аломати Худро, ки ҳамон гӯсфандони Ёянд, барафрозад, аввал онҳоро бори дуюм чамъ меоварад. Он хати таърихи муқаддас бо оятҳои сизда то понздаҳи боби ёздаҳи Дониёл мувофиқат мекунад ва бинобар ин бо таърихи ниҳони ояти ҷиҳил низ ҳамоханг аст. Он хати шоҳи ҳақиқии протестантиро ифода мекунад, ки дар дохили таърихи шоҳи муртадди протестантӣ, шоҳи муртадди ҷумҳурихоҳ ва омадани фотиҳи Сур, андак пеш аз қонуни якшанбеи ояти ҷиҳилу як, ҷараён меёбад. Хати шоҳи ҳақиқии протестантӣ ҳам таърих ва ҳам паёмро ифода мекунад, ки дар он як саду чилу ҷаҳор ҳазор мӯҳр зада

мешаванд.

«Рондашудагони Исроил» хаттеро ифода мекунанд, ки дар муқобили «чамоати тамасхуркунандагон» меистад, чунон ки Ирмиё онҳоро муайян мекунад, ё ҳамчун «куништгоҳи Шайтон», чунон ки Юҳанно онҳоро дар бобҳои ду ва сеюми Ваҳй муайян мекунад, он ҷо ки калисоҳои Смирно ва Филадельфия хитоб мешаванд. Филадельфиён «як саду чилу чор ҳазор»-и боби ҳафтуми Ваҳйро ифода мекунанд, ва Смирно «анбӯҳи бузург»-и ҳамон боб аст, ки шумурда намешавад. Ин ду табақаи растагрон дар рӯзҳои охир бо онҳое, ки дурӯғ мегӯянд ва дар куништгоҳи Шайтон ҳастанд ва даъво мекунанд, ки қавми Худо мебошанд, зеро мегӯянд, ки яҳудӣ ҳастанд, дар муҳолифат қарор доранд.

Хати шоҳи ҳақиқии протестантӣ аз муборизае иборат аст, ки миёни ҳуди онҳо ва қавми пешини аҳд, ки дар он вақт аз онҳо гузашта мешавад, вучуд дорад. Дар ҳамон таърих, вафодорон ҳамчунин бо хати протестантизми муртад ва католикизм дар мубориза мебошанд. Ин се воҳиди динӣ дар сатҳи хурд дар дохили хати шоҳи ҳақиқии протестантӣ аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғинро ифода мекунанд.

«Ман дидам, ки калисои номӣ ва адвентистони номӣ, мисли Яҳудо, моро ба католикон таслим хоҳанд кард, то нуфузи онҳоро ба даст оварда, бар зидди ҳақиқат бароянд. Он гоҳ муқаддасон қавме хоҳанд буд ношинохта ва каммаъруф дар назди католикон; аммо калисоҳо ва адвентистони номие, ки аз имони мо ва одатҳои мо огоҳанд (зеро онҳо ба сабаби шанбе аз мо нафрат доштанд, чунки онро рад карда наметавонистанд), муқаддасонро таслим хоҳанд кард ва онҳоро ба католикон ҳамчун қасоне хабар хоҳанд дод, ки муассисаҳои мардумро нодида мегиранд; яъне, онҳо шанберо нигоҳ медоранд ва якшанберо нодида мегиранд». Spalding and Magan, 1, 2.

Мо қаблан ин порчаро баррасӣ карда будем, ва дар ҷараёни он муайян намудем, ки ифодаи «калисои номӣ» ва ифодаи «Адвентисти номӣ» дар замоне ки хоҳар Уайт ин суханонро менавишт, маъно ва татбиқи дигаре доштанд. Бо вучуди ин, анбиё барои айёми охир бештар сухан гуфтаанд, назар ба он чи барои таърихи ҳуди онҳо буд; бинобар ин, дар ин порча калисои номӣ дар айёми охир протестантизми муртад хоҳад буд. Калимаи «номӣ» маънои «танҳо дар ном» дорад.

Калисои ба ном протестантӣ дар соли 1844 аз эътироз бар зидди Рум даст кашид, вақте ки онҳо бар зидди ворид шудан ба Қудси Қудсон ба воситаи имон исён карданд, он ҷо ки метавонистанд эътироф намоянд, ки шанбеи рӯзи ҳафтум рӯзи дурусти ибодат аст. Ба ҷои он, онҳо ибодати офтобро нигоҳ доштанд, ки он нишони католикизм аст. Агар шумо рамзи ҳокимияти ўро пазируфта бошед, ки калисои Рум онро борҳо ҳамчун ҳокимияти худ барои иваз кардани рӯзи ибодат дар Китоби Муқаддас аз шанбеи рӯзи ҳафтум ба рӯзи якшанбе муайян кардааст, пас «эътироз» бар зидди Рум, ки ин ягона маънии калимаи «протестант» аст, ғайриимкон мебошад.

«Адвентистони номӣ» онҳое ҳастанд, ки худро Адвентистони рӯзи ҳафтум меноманд, вале ҳамзамон онҳо бо Яҳудо низ шинохта мешаванд, ки рамзи шогирдест, ки ба эътирофи худ хиёнат кардааст. Калисои номии Адвентистони рӯзи ҳафтум аз «муқаддасон» нафрат хоҳад

дошт, ва он гоҳ он муқаддасон «қавме ноаён» «хоҳанд буд». Онҳо аз муқаддасони ноаён нафрат доранд, «ба сабаби рӯзи шанбе», яъне ҳақиқате, ки онро наметавонанд «рад кунанд». Ҳақиқати рӯзи шанбе дар таърихи хоҳар Уайт рӯзи шанбеи рӯзи ҳафтум буд, аммо он намунаи ҳақиқати рӯзи шанбеи рӯзҳои охир аст, ки онро наметавон рад кард, ва он ҳамон таълимотест, ки аввалин бор Адвентизми Лаодикиягии рӯзи ҳафтум дар исёни худ дар соли 1863 рад кард. Он таълимот аввалин ҳақиқати бунёдӣ буд, ки Уилям Миллер кашф намуд, ва он ҳақиқатҳои бунёдии Адвентизмро ифода мекунад, ки адвентистони номӣ аз рафтани дар онҳо сарпечӣ мекунанд, чунон ки дар роҳҳои кӯҳани Ирмиё тасвир шудааст. Он ҳақиқати рӯзи шанбе ҳамон «ҳафт бор» аст, ки дар Ибодат 26 омадааст.

Хати протестантизми ҳақиқӣ, ки аз Филадельфия ва Смирно иборат аст, аз ҷониби онҳое хиёнат карда мешавад, ки ба Яҳудо монанд гардонидани шудаанд. Яҳудо аҳд баст, ки Исро се бор хиёнат кунад, ва ба ин васила хиёнати тадриҷиро муайян месозад, ки пеш аз салиб оғоз ёфта, дар салиб ба анҷом расид. Ояти шонздаҳуми Дониёл ёздаҳ қонуни якшанберо намояндагӣ мекунад, ки салиб намунаи пешакии он буд. Бинобар ин, дар оятҳои, ки ба қонуни якшанбеи ояти шонздаҳ, ки ҳамчунин ҳамон қонуни якшанбеи ояти чилу як аст, мебаранд, хиёнати секадамӣ бар муқаддасони айёми охир оварда мешавад. Ин хиёнат дар давраи руҳи меҳна, ки Худованд нишони айёми охирини Худро бори дувум ҷамъ меоварад.

Ва дар он рӯз решае аз Ҳисой хоҳад буд, ки ҳамчун парчае барои қавмҳои хоҳад истод; халқҳои онро хоҳанд ҷуст, ва оромгоҳи Ё пурчалол хоҳад буд. Ва дар он рӯз чунин воқеа хоҳад шуд, ки Худованд дастии Худро бори дуюм дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ошур, аз Миср, аз Патрус, аз Куш, аз Элом, аз Шинор, аз Ҳамот ва аз ҷазираҳои баҳр бозёбад. Ва Ё барои халқҳои парчае хоҳад барафрошт, ва рондашудагони Исроилро гирд хоҳад овард, ва парокандагони Яҳудоро аз ҷор ғӯшаи замин ҷамъ хоҳад кард. Ҳамчунин ҳасади Эфроим дур хоҳад шуд, ва душманони Яҳудо нест карда хоҳанд шуд: Эфроим ба Яҳудо ҳасад нахоҳад бурд, ва Яҳудо Эфроимро танг нахоҳад кард. Аммо онҳо бар китфҳои фалиштиён ба сӯи ғарб хоҳанд парид; яқҷоя аҳли шарқро тороч хоҳанд кард; даст бар Адӯм ва Мӯоб хоҳанд гузошт; ва бани-Аммӯн ба онҳо итоат хоҳанд кард. Ишаё 11:10–14.

Ишаё шароити таърихӣ ин порҷаро дар ояти даҳум бо ибораи «дар он рӯз» муайян мекунад. Пас, он «рӯз» дар оятҳои, ки пеш аз ояти даҳум омадаанд, муайян гардидааст. Вақте ки ин ривояти ҳоси нубувватиро то он ишорае пайгирӣ мекунем, ки ба мо имкон меҳада муайян созем «он рӯз» кай аст, ба ояти якуми боби даҳум мерасем.

Вой бар онҳо, ки аҳкоми ноодилона муқаррар мекунанд, ва ситамеро менависанд, ки худ таъйин намудаанд. Ишаё 10:1.

Хоҳар Уайт «ҳукми золимона»-и ин оятро ҳамчун қонуни рӯзи якшанбе, ки ба зудӣ хоҳад омад, муайян мекунад:

«Шанбеи буге барпо карда шудааст, чунон ки ҳайкали тиллоӣ дар саҳроҳои Дуро барпо карда шуда буд. Ва ҳамон тавре ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, фармоне содир кард, ки ҳамаи онҳое ки ба ин ҳайкал сачда накунанд ва онро парастидиш накунанд, бояд кушта

шаванд, ҳамчунин эълон карда хоҳад шуд, ки ҳамаи онҳое ки муассисаи якшанберо эҳтиром накунад, бо зиндонӣ шудан ва марг чазо дода хоҳанд шуд. Ба ин тарз Шанбеи Худованд поймол карда мешавад. Аммо Худованд эълон доштааст: “Вой бар ҳоли онҳое ки қонунҳои ноинсофона муқаррар мекунад, ва ситамеро менависанд, ки худ таъйин намудаанд” [Ишаё 10:1]. [Сафанё 1:14–18]» Manuscript Releases, volume 14, 92.

Заминаи он ки Худованд қавми Худро бори дуюм чамъ меоварад, дар чараёни таърихи бӯхрони наздикшавандаи қонуни якшанбе қарор дода шудааст, зеро дар ояти дувоздахуми боби даҳуми Ишаё гуфта мешавад, ки Худованд пеш аз он ки ҳукми иҷроии Худро бар фармони золимона, ки ҳамон қонуни якшанбе аст, биёрад, дар миёни қавми Худ як корро ба анҷом мерасонад.

Пас, чунин воқеъ хоҳад шуд, ки вақте Худованд тамоми қори Худро бар кӯҳи Сион ва бар Ерусалим ба анҷом расонад, Ман меваи дили мағрури подшоҳи Ашшур ва ҷалоли нигоҳҳои мутақаббирои ӯро чазо хоҳам дод. Ишаё 10:12.

«Амал бар Сион ва бар Ерусалим», ки Худованд пеш аз оғоз шудани ҷазои папагӣ дар қонуни якшанбе «ба анҷом мерасонад», мӯҳрғузори яксаду чилу ҷаҳор ҳазор аст. Дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл, он марде ки давои котибӣ дорад, аз миёни Ерусалим меғузарад ва бар пешонии онҳое аломат меғузарад, ки «барои ҳамаи зиштиҳое ки дар замин» ва дар қалисо анҷом меёбанд, «оҳ мекашанд ва нола мекунад». Он амал ҳамчунин раванди бори дуюм чамъ овардани рондашудагони Исроилро аз ҷониби Худованд дар бар мегирад. Ӯ онҳоро аз чор қунҷи замин чамъ меоварад, ва «чор қунҷи замин» бо ҳашт минтақаи ҷуғрофӣ ифода шудааст. Ҳашт рамзи раванди озмоиши сурати ҳайвон аст; бинобар ин, ин нишон медиҳад, ки ҷамъоварии ниҳони онҳое ки бояд байрақ бошанд, дар он давра сурат мегирад, ки озмоиши сурати ҳайвон дар замин ба иҷро расонида мешавад.

Ваҳдате, ки бо «Эфроим» ифода шудааст, ки «ба Яхудо ҳасад намебарад, ва Яхудо» «Эфроимро озор намедиҳад», ҳангоме ба вучуд меояд, ки душманони Яхудо набуд қарда мешаванд. Аз нигоҳи нубувватӣ, қавми аҳди пешин, ки бо Яхудо, ё қуништҳои шайтон, ё маҷлиси масхарақунандагон, ё протестантҳои таърихи миллерӣ, ё яҳудиёни таърихи Масех ифода шудаанд, дар ноумедии аввал «нобуд қарда мешаванд». Вақте ки Ирмиё маҳз ҳамон таърихро намоёндагӣ мекард, ба ӯ дастур дода шуд, ки ҳаргиз наметавонад ба маҷлиси масхарақунандагон бозгардад, гарчанде ки онҳо метавонистанд, агар тавба қарданро ихтиёр менамуданд, назди ӯ бозгарданд.

Аз 18 июли соли 2020 то қонуни якшанбе Худованд қавми охирзамонии Худро бори дуюм чамъ меоварад. Ӯ онҳоро аз саросари ҷаҳон, дар даврае чамъ мекунад, ки дар он қори қурраи Худро бар Яхудо ва Ерусалим ба анҷом мерасонад. Дар он вақти мӯҳрғузори, қавми охирзамонии Худро ноаён хоҳанд буд, вале бо вучуди ин бо иттиҳоди сегонае рӯ ба рӯ хоҳанд шуд, ки ба қори онҳо муқобилат мекунад.

Католикизм ҳайвони иттиҳоди сегона аст, ва яке аз духтарони он ҳамон синфест, ки Хоҳар Уайт онро ҳамчун қалисои исманий муайян мекунад. Онҳо пайғамбари қозибро намоёндагӣ мекунад. Адвентистони исмании Лоадикия, ки тавассути Яхудо намоёндагӣ шудаанд, дар

ин тасвир аждаҳо мебошанд. Исёни соли 1863 ба воситаи исёни Исроили қадим дар Қодеш и аввал намунасоъй шуда буд, вақте ки онҳо интиҳоб карданд паёми Ёхушаъ ва Колеброд рад намуда, ба Миср бозгарданд. Миср рамзи аждаҳост.

Эй писари одам, рӯи худро бар зидди фиръавн, подшоҳи Миср, бигардон, ва бар зидди ӯ ва бар зидди тамоми Миср нубувват намо. Сухан гӯй ва бигӯ: «Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, эй фиръавн, подшоҳи Миср, эй аждаҳои бузург, ки дар миёни наҳрҳои худ хобидааст, ва мегӯяд: “Наҳри ман аз онӣ худам аст, ва ман онро барои худам сохтаам.”» Ҳизкиёл 29:2, 3.

Исёне, ки дар Қодеш сар зад, озмоиши даҳумро дар як раванди озмоишӣ муаррифӣ мекард, ки боиси рад шудан ва марғи қавми барғузидае гардид, ки аз Миср берун оварда шуда буданд; ва он озмоиши ниҳонӣ як раванди озмоиширо пешнамоӣ менамуд, ки бар адвентизми филоделфиягии миллерӣ дар 22 октябри соли 1844 оварда шуд ва бо исёни соли 1863 ба анҷом расид. Дар интиҳои таърихи Исроили қадим, яҳудиён «фарёд заданд: “Ўро дур кун, Ўро дур кун, маслубаш намо”. Пилотус ба онҳо мегӯяд: “Подшоҳи шуморо маслуб кунам?” Сарқоҳинон ҷавоб доданд: “Мо ҷуз Қайсар подшоҳе надорем.”» Дар исёни аввал ва исёни охир, қавми собиқӣ аҳд рамзи аждаҳоро (Миср ва Руми бутпараст)-ро ҳамчун подшоҳи худ барғузиданд.

18 июли соли 2020 «душманони Яҳудо» «бурида шуданд», ва маъбади саду чилу чор ҳазор барпо гардид. Ҳамаи он ҷи боқӣ монда буд, ин буд, ки маъбад пок карда шавад, пеш аз он ки Фиристодаи Аҳд ногаҳон ба маъбади Худ биёяд. Маъбади таърихи Миллерӣ дар чихилу шаш сол, аз 1798 то 1844, бино карда шуд. Дар ноумедии аввалини 19 апрели соли 1844 протестантҳо бурида шуданд ва ҷузъи куништгоҳи шайтон, маҷлиси масҳарақунандагон, духтари Рум гардиданд. Аз он нуқта то 22 октябри соли 1844 раванди поксоъй ба амал омад, пеш аз он ки мӯъминони бовафо Масеҳро ба Қудси Ақдас пайравӣ намоянд, то Ё қори пайвастанӣ Илоҳияти Худро ба инсонияти онҳо ба анҷом расонад.

Таърихи шоҳи ҳақиқии протестантӣ, ки бори дуюм андаке пеш аз фармони ноодилона ҷамъ оварда мешавад, то ки онҳо он парчае бошанд, ки Худо ба воситаи он рамаи дигари Худро аз Бобил даъват менамояд, дар ҳамон давра воқеъ мегардад, ки дар он шоҳҳои муртадди ҷумҳуриҳо ва протестантӣ ба ҳам мепайванданд, зиноӣ рӯҳонӣ мекунанд ва ба ин тарз як ҷисм, ё як маъбад, мегарданд, ки ҳамон сурати ҳайвон аст. Маъбади Худо дар айни замон сурати Масеҳро ташаккул медиҳад.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Каломе, ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё омад, чунин буд: «Дар назди дарвозаи хонаи Худованд биист ва ин каломро дар он ҷо эълон намо ва бигӯ: Каломӣ Худовандро бишнавед, эй ҳамаи аҳли Яҳудо, ки аз ин дарвозаҳо барои сачда қардан ба Худованд медароед. Худованди лашқарҳо, Худои Исроил, чунин мегӯяд: роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ кунед, ва Ман шуморо дар ин макон соқин хоҳам гардонид. Ба суҳанони дурӯғин таваққал нақунед, ки мегӯянд: “Маъбади Худованд, маъбади Худованд, маъбади Худованд — ин аст.” Зеро агар ба ростӣ роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ кунед; агар ба

ростї миёни одам ва ҳамсоияи ӯ довариро ба адолат анҷом диҳед; агар бар ғариб, ятим ва бевазан ситам накунед, ва дар ин макон хуни бегуноҳ намерезед, ва аз пайи худоёни дигар ба зиёни худ наравед, он гоҳ Ман шуморо дар ин макон, дар заmine ки ба падаронатон додаам, то абад сокин хоҳам гардонид. Инак, шумо ба суханони дурӯғин таваккал мекунед, ки ғоидае намерасонанд. Оё медузед, мекушед, зино мекунед, қасами дурӯғ меҳӯред, барои Баал бухур меафрӯзед, ва аз пайи худоёни дигаре меравед, ки онҳоро намешиносед; ва баъд меоед ва дар пеши Ман дар ин хона, ки ба исми Ман хонда шудааст, меистед ва мегӯед: “Мо халос шудаем”, то ҳамаи ин қабоҳатҳоро ба ҷо оваред? Оё ин хона, ки ба исми Ман хонда шудааст, дар назари шумо ба ғори роҳзанон табдил ёфтааст? Инак, Ман низ онро дидаам, мегӯяд Худованд.»

Аммо акнун ба макони Ман, ки дар Шилӯ буд, биравед, он ҷо ки аввалин бор Номи Худро қарор додаам, ва бубинед, ки ба сабаби шарорати қавми Ман Исроил бо он чӣ кардам. Ва ҳоло, азбаски ҳамаи ин аъмолро ба ҷо овардед, мегӯяд Худованд, ва Ман ба шумо сухан гуфтам, сахар барвакт бархоста ва сухан ронда, аммо шумо нашунидед; ва шуморо хондам, аммо шумо ҷавоб надодед; бинобар ин, ба ин хона, ки ба Номи Ман хонда мешавад, ки шумо бар он таваккал мекунед, ва ба ин маконе ки ба шумо ва ба падаронатон додаам, ҳамон корро хоҳам кард, ки бо Шилӯ кардам. Ва шуморо аз пеши назари Худ дур хоҳам андохт, чунон ки ҳамаи бародарони шуморо, яъне тамоми насли Эфроимро, дур андохтам. Пас, барои ин қавм дуо макун, ва барои онҳо на фарёд барор ва на дуо бикун, ва назди Ман шафоат манамо; зеро Ман туро нахоҳам шунид. Оё намебинӣ, ки онҳо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим чӣ мекунанд? Ирмиё 7:1–17.